

Silentium

I. Henoch*

A héber hagyomány azt mondja, hogy Henoch Matatron. Matatron, ez a különös szó, mint a már elkallódott Kabbala könyvei magyarázzák, rang. Isten után közvetlenül ő következik. Feljegyezték, amikor az Úr Henochot a lelkek fölött való teljhatalommal megbízta, az angyalok elcsudálkoztak és azt kérdezték, ugyan miféle dolog ez, hogy mi e halandó emberi lénynek szolgáljunk. Hosszú ideig az egész mitológiai túlzásnak is látszik. Csak lassan, mialatt az ember a hagyománynak egyre nagyobb területét látja be, tűnik ki, hogy az őskor kivétel nélkül minden vonala és útja kereszteződésében ott áll Henoch, a Matatron, a lelkek világának helytartója, a hierarchiák legmagasabb lépcsőjén, még az arkangyalok fölött.

Néhány lényeges mozzanat: Ádám Rariel arkangyaltól könyvet kapott. A könyv, héberül Sefer, körülbelül, mint a görög logosz, tudást és világosságot és értelmet is jelent. De mindenesetre valamit, amit bevésték, vagyis szignatúrát. A könyvet Ádám elásta, Henoch azonban megtalálta s így azt, ami a paradicsomban történt, közvetlenül megismerte. De, mint Böhme mondja, az első hat pátriárka után, Ádámtól Jaredig, Henoch volt az első próféta. Az apokalipszis küszöbén, a sötét korszak kezdetén ő volt az első éber, mert próféta nem annyi, mint jós, hanem annyi, mint látó és szóló, mint őrző, phylax pneumatón, mint Platón írta. Tanúja volt az angyalok lázadásának, ő volt a követ, aki a bukott angyalok kérvényét az égben az Úrnak átadta. Az egyetlen lény, aki a halál.küszöbét teljes öntudattal lépte át, amikor az Úr őt magához emelte. Ő volt az, aki a csillagokról való tudást az emberekkel megismertette. Törvényeket és szokásokat hozott. Végül, mikor a mennyben járt, ő volt az, aki a Megváltót, születése előtt, saját szemével látta.

Henoch lényé összeköti a paradicsomi emberiséget az apokaliptikus (történeti) emberiséggel és a megváltás emberiségével. És, ami a legfontosabb, Henochnak szemléletes tapasztalata volt Istenről, ténylegesen látta őt és hangját hallotta, nem jelképekben, mint Illés vagy Mózes, nem látomásokban, mint a hinduk vagy az irániak, nem a mítosz káprázatában, mint a görögök vagy az egyiptomiak, hanem személyesen és közvetlenül szemtől szemben állt és beszélt vele. Henoch megmutatja, milyen az apokalipszisben (történet) az egyetlen lehetséges magatartás, a sziklaszilárd bázis és a megtántoríthatatlan hűség és elszegődés. Henoch ezért Matatron, a világ kancellárja és Isten után közvetlenül ő következik.

Ezt a tényt ma minden erővel hangsúlyozni kell és fenn kell tartani. Ma, éppen ma, mikor, mint a Sefer Jezirah mondja, az Égnek földi megnyilatkozása nincs. A történet e pontján, ma, a válság egyre félelmetesebb szorosában, ma, Henoch magatartásán kívül más egyáltalán nincs. Az apokalipszis jelenlegi végső szakaszában mást tenni, mint amit ő tett, nem lehet és nem szabad. A megtántoríthatatlan hűség és elszegődés, a megrázhatatlan bizonyosság az Úrban, ma úgy mondanák, hogy az igazság szellemében, ébernek lenni, ahogy a keresztény vallás mondja, hinni, mert a hit hűség is, pistis, ahogy a görögök, fides, ahogy a latinok írták. Légy hű. Légy éber. Keresd meg azt a könyvet, amit Ádám elásott. A könyv, héberül Sefer, tudást és világosságot és értelmet is jelent. Az apo-

* Az esszé további három részét később közöljük.

kalipszisben, a mélyponthoz egészen közel, a várható ítélet előestéjén, ma Henoch magatartásán kívül más bizonyosság nincs.

Igen, aki a hagyományt olvassa, egészen elcsudálkozik, Henoch, akinek könyvét a régebbi farizeusok az öszövétségből oly észrevétlenül kicenzúrázták, hogy tőlük még a maiak is tanulhatnak, Henoch az őskor minden lényeges mozzanatával vonatkozásban áll. Az egyik feljegyzés azt mondja, hogy benne Ádámnak első lelke kelt életre, az a lélek, aki Ádám a bűnbeesés előtt volt. Mikor megkérdezték tőle, mi a neve, azt válaszolta: Hetven nevem van, de a király engem csak kamasznak hív. Kamasz. Gyermekefjű. Ephébos, mint Platón a Phaidrosban írta. Henoch az Úr kamasza. Ez a tündöklő kölyök, akiről a Megváltó később azt mondta, hogy jaj annak, aki nem tud olyan lenni, mint ő.

Henoch tudta, mit jelent a sötét nemzedékben élni. Az istentelenek között, az emiták, vagyis a borzasztók, a repahiták, vagyis a gigászok, a giborim, vagyis a hatalmaskodók, a samsuniták, vagyis a zürzavarosak, az anaguidák, vagyis a szörnyek, az avidák, vagyis a visszajára fordítottak, a nephilim, vagyis a megrontók között. Elárulták a fényt, írja a hagyomány. Henoch az árulókat és a törtetőket nem gyűlölte. Az Úrral szövetségben állt. Nem gyűlöl. De, aki nincs vele, ellene van. Az egyetlen mód az elátkozottak között élni. Nem gyűlölni. Az Úrral szövetségben állni. Az Úr felvitte őt az Arahath-ba, a legmagasabb mennybe, hogy a vízőzön nemzedéke ellen tanúskodjék. Megnyitotta neki a bölcsesség háromszázezer kapuját, az ész, az okosság, az élet, a béke, a hatalom, a bátorság, a kellem, a tanítás, a könyörület, az alázat, az istenfélelem háromszázezer kapuját. Adott neki hetvenkét szárnyat és háromszázhatvanöttszörös áldással adott neki háromszázhatvanöt szemet, mindegyik, mint a nap; olyan székbe ültette, amely az ő trónusához hasonló, megkoronázta, testének húsát élő tűzzé változtatta és olyan volt, mint a fáklya és mint a villám és, mint az egyik könyv írja: az emberek nem mertek reánézni, mert arcáról az isteni rettenet sugárzott és aki látta, meghalt. Az Úr így szólt: Neveim közül hetvenet kivettem és neki adtam – palotám előtt ül és ítéletet tart az égi seregek fölött – a parancsokat a nyelveknek ő osztja el – neki adtam a huszonkét pecsétet, amelyek mindegyikét ujjammal jelöltem meg s ezek a bélyegek azok, amelyek az Ég minden törvényét lezárják. És végül ismét és újra, ő volt a kamasz, az Úr kamasza, a hajnal és a harmat gyermeke, mint Böhme mondja, a paradicsomi lélek és jaj annak, aki nem tud hozzá hasonló lenni.

Mi volt az a bűn, amit a lázadó angyalok elkövettek és mi volt az a sötét tudás, amire az özönvíz emberiségét a bukott angyalok megtanították? – igen, Baader szerint már nem tudjuk, mert nem tudjuk elkövetni. Valami borzalom történt, amitől Henoch minden szava reszket. Nem kell azt hinni, hogy ez a borzalom az özönvíz fenekén nyomtalanul eltűnt. Talán létünkbe észrevétlenül beleépült és azért nem tudunk róla, mert állandóan elkövetjük. Az özönvíz előtt élt emberiség sötétsége a maiénál mindenesetre kisebb volt. Az Antikrisztus korszakában, mi, ma, mélyebbre merültünk. Henoch helyzete a mienknél könnyebb volt. Nemtelen hitvány fiak, mondja Jeremiás, mi az oka, hogy mennél inkább ostorozlak, annál inkább növelitek a bűnt? Talpától fogva tetejéig nincsen e testben épesség, mindenestül seb, daganat, kelevény – siess a dúlásra, siess a prédára! Az Apokalipszis pedig így: és az Antikrisztusnak adatott hatalom minden törzs, nép, nyelv és nemzet fölött – és meg fog alázkodni előtte a föld minden lakója, akinek neve nincs beírva a megölt Bárány életkönyvébe. Adatott neki felsőbb hatalom – kai edothé autó exousia. Siess a dúlásra, siess a prédára. Henoch csak Azazelt ismerte, és a lázadó angyalokat, a szörnyeket és a gigászokat és a visszajára fordítottakat, de nem ismerte az Antikrisztust és azokat az embereket, akik „összerágták nyelvüket a fájdalomtól, de azért nem törtek meg”. Ou metanoésan. Az ember kínjában melléről a szórt kitépné, mikor a becsapottak milliárdjait látja, az árulást és az erőszakot, a hazugságot és a gyűlöletet és a dühöngőket és az orgyilkosokat és a ripőkőket és a mérgezőket és a nyelvöltögetőket és az elvetemültséget és a szenny és a gyalázat és a káromlás és a törvényesített és a megzenésített embernyúzás emberiségét. Siess a dúlásra, siess a prédára! Nyelvüket a fájdalomtól összerágták, de nem törtek meg. Ou metanoésan. Ó, Henoch helyzete igazán könnyebb

volt. De ma sincs más mód, mint helytállni, ahogy Henoch tette, Henoch, aki az Úr kamasza volt, nincs más mód, nem gyűlölni, hanem szövetségben állni az Úrral. Ez a kamaszság, ez a hűség, a hit, pistis, ahogy a görögök, fides, ahogy a latinok írták. Ez a megárazhatatlan bizonyosság. Ma, amikor az Égnek nincsen földi megnyilatkozása. Ma, amikor az egész emberiség egyetlen mozgatója, hogy siess a dúlásra, siess a prédára. Amikor az emberek nyelvüket összerágták a fájdalomtól, de nem törtek meg. Ou metanoésan. Tehetsz valamit? Feltéve, ha a földön a legfelsőbb teljhatalmat kezdedbe kapnád, akkor is tehetetlen maradnál. Ha melleddől a szórt kínodban kitepnéd, akkor se tudnál tenni semmit. Nem tudnád őket észre téríteni. Nem törtek meg. Ou metanoésan. Nyelvüket a fájdalomtól összerágták és elviselnek árulást és erőszakot és nyúzást és éhséget és háborút és rugdalást és hazugságot és ripókséget és leköpdősést és nem térnek észre. Tovább nyüzögnek. Siess a dúlásra, siess a prédára. Az Antikrisztusnak felsőbb hatalom adatott – kai edothé autó exousia. Ki vagyunk neki adva. S ebben a helyzetben nincs más mód megállni, mint azt az isteni kölyök tette, az Úr kamasza, a hajnal és a harmat gyermeke, nincs más mód, mint nem gyűlölni, de az Úrral megrendíthetetlen szövetségben állni, ma a várható ítélethez egészen közel, Henoch magatartásán kívül más bizonyosság nincs.

II.

Az egyetlen, mondjuk, adatot, amely az Antikrisztus felől kétségtelen, senki sem érti. János Apokalipszise azt mondja: Hatszázhatvanhat. És hozzáteszi: íme a bölcsesség – hódé hé sophia estin. Hatszázhatvanhat. Fejtsd meg, aki tudja. Mint oly sok tudás, kezünkben van és nem tudunk vele mit kezdeni. Hódé hé sophia estin. De valami most már, ma az Apokalipszis ilyen előrehaladott évszakában, holtbizonyos. Az Antikrisztus nem személy. Nem ember. Lehet, talán, nem biztos, hogy valamilyen formában emberi alakot is fog ölteni, de akkor minden inkább lesz, mint ember, inkább szörny, visszájára fordított, zűrzavaros, hatalmaskodó lesz, borzasztó, megrontó, de ezenfelül még erőszakos és vérengző és hazug és dühöngő is. Elég. Lehet, hogy ez így mind majd a legközelebbi jövőben testet ölt, de akármilyen félelmetes és irtózatos, de kimerítő nem lesz. Az Antikrisztus nem alak, nem ember, nem lény, nem test-lélek-szellem olyan egysége, mint amilyenek mi vagyunk. Hiszen éppen ez az. Ez a titka. Talán ez az, amire János azt mondja, hogy íme a bölcsesség. Az Antikrisztus éppen a személytelen. A nem-ember, a nemlétező, a semmi, a hiábavaló, az üres, a sötét, a bűn, a tagadás, a nem valami, nem valaki, hanem a semmi, amit az ember akkor tapasztal és él át, amikor szembekerül az átkozott és buta kényszerrel, a személytelen erőszakkal, azzal, amely mögött nem áll ember, hanem éppen a Személytelen. Szembe kerül vele, megborzad, meg akarja nézni, megfogni, de a semmibe nyúl. Semmi. Nemlétező. Talán ez a Hatszázhatvanhat. A személytelen terror. Rémület és reszketés, írja Henoch. Tromos kai phobos. Az Antikrisztus nem személy, de nem is dolog. Azt lehetne mondani, hogy generális kényszerképzet és rettenetes örület. Azért van, mert az emberiség ebben az örületben él. Azért kelt fel és fog felkelni és a világ azért van neki kiadva és azért adatott neki felsőbb hatalom. Exousia. Az Antikrisztus kolosszális valótlanság. A borzalmas nemlétező. Mondjuk úgy, hogy a bűn – vagyis: Istenen kívül lenni, a semmiben és az űrben és a sötétben és a tagadásban és a megsemmisülésben. Mert a bűn éppen a nemlétező. Aki bűnt követ el, az önmagát személyes létéből, vagyis a szellemből, vagyis a valóságból, végül Istentől kizárja. Nemlétezővé vált. Mert Isten az egyetlen valóság, ahogy Coventry Patmore mondja, the divine is only real. Az Antikrisztus nem lehet ember, alakot nem ölthet, történeti személy nem lehet, mert éppen a negatív lét. Mi a borzalom a személytelenben? Az, hogy megszólíthatatlan. Az a személytelen, ami a terrorban, az erőszakban, az inségben, a szükségben, a felelőtlen irtózateltetésben nyilatkozik meg, abban, ami a földet ma a rémület és a reszketés helyévé tette. Tromos kai phobos. De senki se tudja, hogy a föld miképpen lett ilyen. Miért? Mert nem az ember csinálta, hanem a nemlétező, az értelmetlen és a vak és a komisz és az

őrült. Főképpen őrült. És valótlan. Mert, értsük meg, csak a személy valóság. A személy, vagyis a szellem, végül Isten. The divine is only real, mondja Coventry Patmore. Ami rajta kívül van, az a megsemmisülésbe lóg. Lehet, hogy János apostol ezt akarta elrejtteni abban, amikor azt írta, Hatszázhatvanhat. Íme a bölcsesség.

Az Antikrisztus megszületését hiába várjuk. Sohasem fog megszületni. Fognak továbbra is születni és egyre többen hitványak és pimaszok és vérengzők és hazugok és visszajára fordítottak, de az Antikrisztus nem születhetik meg, mert nem személy. Még csak nem is dolog. Az Antikrisztus a személytelenség ténye. A megszólíthatatlanság. A megsemmisülés ténye. Hatszázhatvanhat. Íme a bölcsesség. Az Antikrisztus az aperszonális legázoló szükségszerűség. Az anonim borzalom, ami például a hivatal, vagy a technokrácia, vagy a rémállam, az irtózatos tény, amellyel szemben védtelenek vagyunk, nem, mert tőlünk független, hanem, mert ez a nemlétezőt mi valósítjuk meg és mi csináljuk és mi tartjuk fenn és mi ragaszkodunk hozzá. Egyetlen pillanatában sem valódi. Egyedül az isteni a valódi. The divine is only real. Az Antikrisztus testetlen és lelketlen és szellemtelen fikció. Hatszázhatvanhat. Ez az, ami most és ma van. Ebben a valótlanban élünk. Ez az Apokalipszis végső szakasza, a személytelen terror megjelenése, mindenki reszket, mégis itt van és tény és mindeki csinálja. Semmi és mégis tény. Senki sem személyesítheti meg. Mégis itt van.

E napokban sokan és sokszor szóvátették, hogy ma úgyszólván nem történik semmi, ami ne kívánna rajtunk valamiféleképpen segíteni, politikában és gazdaságban és tudományban és vallásban egyáltalán nincsen mozzanat, amely mögött nem a jó szándék állna. Biztos. Akármilyen ügyefogyottan, de ez a jó szándék jelen van. Szekták és államok és szervezetek és művek. Csupa jó szándék. Egészen biztos. De minden ilyen jószándékot belülről valami megőröl, alig kezd el élni, máris csődbe van. A nemlétezőbe porlad. Ez az egyetemes romlás jelenléte. Nem lehet segíteni. A megsemmisülés állandó jelenléte. Az ember csaknem megrendítő erőfeszítéssel készít állami és társadalmi és gondolati és tudományos és ipari és gazdasági terveket, egy percben az egész visszajára fordul és ahelyett, hogy segítene, a romlást fokozza. Egy idő óta az emberi létezés egész területén nincsen és nem volt olyan szándék, amelyre ez érvényes ne lenne. Meg akart bennünket menteni. S amit elért, még több rémület és reszketés. Ennek a minden jószándékot és segítséget belülről megőrölő és felbontó személytelen hatalomnak vagyunk kiadva. Ez a Hatszázhatvanhat. Ez az Antikrisztus. Semmiféle természeti megjelenése nincs. Nem rovar, nem féreg, nem mikroba. Absztrakt és fiktív. Talán annak az embernek viselkedéséből érthető, akit Proust dompteur-nek nevez. Ez az állatszeliidítő. A cirkuszigazgató. Egyik kezében cukor, a másikban ostor és tüzes vas. Egzecírozta bennünket. Köteleken és karikákon kell átugranunk és körbe kell futnunk és szép sorba kell állnunk és egyszerre tapsolni vagy kiabálni, hogy éljen vagy vesszen, halál reá. Gömbökön balanszírozni kell és fejünkön kell állni és a labdát szájunkkal elkapni és masírozni és egymásra a puskát ráfogni és a másikat jelszóra lepuffantani és indulókat énekelni. Azt lehetne kérdezni, hogy a dompteur, vagyis a cirkuszigazgató az előadást kinek és milyen nézőközönségnek rendezi? Tünődve nézünk egymásra. Nekem nem. Neki sem? nem, igazán nem. Neki sem. Kinek? Miért van ez az egész fenegyűzésű díszelőadás? Senkinek se kell. Mindenki unja, mindenki szeretné a cukrot és fél a tüzes vastól és az ostortól. A dompteur hülye. Azt hiszi, hogy az előadás kell. Nem, az egész mutatvány senkinek se kell és a legjobban szeretnénk már végre hazamenni, de nem lehet, kötélen kell táncolni és hurrázni. A cirkuszigazgató nem veszi észre, hogy az előadást az absztrakt személynek rendezi, vagyis a *kell* nem személyes, hanem absztrakt kell. Nincs közönség. Köröskörül a semmi és az űr és a valótlan és a fikció és a kényszerképzet és az örület. Főképpen az örület. Az előadás senkinek se kell, mégis tart és végig kell játszani. Amíg rájövünk, hogy nincs is közönség. Andersen meséjének ez pont a fordítottja. Ott a király büszkén lépeget a nagy ünnepen pucéron, abban a hiszemben, hogy a világ legszebb ruháját viseli. Mi itt a semminek komédiázunk. abban a hiszemben, hogy a világgözönség színe előtt a jövőt csináljuk. Hol

a néző? A cirkusz üres. Az igazgató örült. Nem látja, hogy közönség nincs. Vagyis a néző a személytelen. Az absztrakt. A nemlétező. Ez az az absztrakt és nemlétező személytelen semmi, ez a sötét és üres kényszerképzet, ez a Hatszázhatvanhat, az Antikrisztus. Íme a bölcsesség.

III.

Bizonyos, ha mindaz az igazságtalanság, amit ma elkövetnek, méltó és egyenértékű megtorlásban részesülne, a földnek napjában hetvenhét-szer meg kellene nyílnia és a tengernek hetvenhét-szer medréből kicsapnia és a mélységek tűzének hetvenhét-szer fel kellene törnie és az égről hetvenhét csillagnak le kellene zuhannia. És nem az a hajmeresztő, hogy az igazságtalanság megtörténik, a hajmeresztő az, hogy a megtorlás kimarad. A felbőszült gonosztevők maguk is megrettenve ámulnak. Íme, szabad. Nem szakad le az ég. Meg van engedve. A hajmeresztő nem az, hogy az igazságtalanság megtörténik, hanem, hogy szabad és hogy meg van engedve. Amikor valaki egy vagy több ilyen cudar igazságtalanságot elkövet, kitapinthatóan érezni, hogy a világ megborzong és valaki keze ökölbe szorul. De nem sújt le. Még nem. Még szabad. Meg van engedve, hogy terhes asszonyokat rugdaljanak és öregek csontjait összetörjék és a havas fagyba egész városokat kitaszítsanak röhögve és diadalmasan és egész országokat fölperzseljenek és mindezt a törvény látszatával és mindezt kenetteljesen, sőt vigyorogva, sőt elméletekre hivatkozva, sőt énekelve és géppisztolyosan, sőt mindezt az igazság nevében, ez a hajmeresztő, hogy ez szabad és a megtorlás kimarad. Mi volt Sodoma és Gómorra ehhez képest? Bagatell. Azt a tűz elemésztette s ez itt, a megszámlálhatatlanul borzasztóbb, ez itt szabad és meg van engedve. Ez a hajmeresztő és nincs megtorlás és az igazságtalanság szabad és meg van engedve.

Ez az, amit ma el kell viselni. Tudni, hogy ez most szabad. Eltérni és nem bosszúért imádkozni és nem gyűlölni, hanem egyre szorosabb szövetségben állni az Úrral. Elviselni a borzalmat és az undort és a háborgást és a tiltakozást és a rémületet és a reszketést. Tromos kai phobos. Elviselni, hogy az egész emberiség a sötét megsemmisülésbe lohol. Siess a dúlásra, siess a prédára. Látni, hogy íme az Antikrisztus országa jön és jön és jön és ez a nihil és a fantazma országa. A személytelen. A valótlán. A nemlétező. Az Antikrisztus a nemlétező sötét örületének káprázata. A megszólíthatatlan. Mert a valóság a világosság. Isten az egyetlen valóság. Szövetségben állni a világossággal. Nem törödni azal, hogy a menny az irtózatból leszakad vagy sem, a tenger kicsap, vagy sem és ez most szabad. Biztos, hogy Sodoma és Gómorra ehhez képest vicc volt. Az özönvíz a földre kisebb dolgokért szakadt. De nem az özönvizet kérni. Nem gyűlölni. Szövetségben állni az Úrral. Ez Henoch magatartása, Henoché, akit az Úr kamaszának hívott, a hajnal és a harmat gyermeke volt, aki Matatron és a lelkek helytartója, látta a Megváltót, az Úrral szemtől szemben állt és beszélt vele. Az Úrban való megrendíthetlenség és nem a pillanat csábjainak való bűvös bókolás. Csak százezer évre érdemes berendezkedni. Henoch tudta.

A szörnyű kérdés ez: miképpen van, hogy mindaz az igazságtalanság, ami ma történik, meg van engedve? Az ember nem szívesen, csak legvégső esetben nyúl eszkatológiai kategóriákhoz. Hiszen, ha lehet, a dolgokat nem kell ilyen magasan venni, egyszerűbben is meg lehet érteni és fogalmazni. Fölösleges a nagy dolgokat minduntalan előrángatni. Nem is izléses. De, kérem, próbálja valaki azt, ami egy idő óta s most egyre nagyobb vehemenciával kibontakozóban van, próbálja másként megérteni és megmagyarázni. Akár a szcientifizmus bármelyik elméletével, akár valamilyen filozófiával. Milyen üres és szárnalmas. Ez a helyzet így, ahogy ma fennáll és amilyen irányt vesz, már csakis és egyedül a végső kategóriák segítségével érthető. Ehhez minden egyéb magyarázat szűk és erőtlén, kicsiny és fals. Az ember, bármilyen vonakodva és kellenlenül, de kénytelen az eszkatológiához nyúlni és azt mondani: mindaz, ami történik, csak úgy érthető, ha feltételezzük, ez az Apokalipszis végső szakasza, ez az Antikrisztus elszabadulásának kora, ez az, amiről János apostol beszélt, amikor azt mondta, minden nép fölött adatott neki felsőbb hata-

lom – kai edothé autó exousia. Ez az a kor, amikor az az igazságtalanság, amelyet máskor az ég és a föld hatalmai megtoroltak, most meg van engedve és szabad.

A kérdés ez: miképpen van, hogy mindaz a hajmeresztő igazságtalanság, ami megtörténik, megtorlatlan marad és azon mi nem tudunk segíteni? A válasz ez: az igazságtalanság megtorlatlan marad azért, mert ez most meg van engedve. Szabad, azért, mert ez az Apokalipszis végső szakasza és az Antikrisztusnak fensőbb hatalom adatott. Exousia.

A morálprédikáció, akárki tartja, pimaszság, de ha zsvány tartja, akkor az ember mérgében fákat tépne ki. El kell viselni. Ez most szabad.

Valljuk be, sohasem voltunk valami okosak, de most, mint a tökhülyék állunk itt. Tökhülyén állunk itt és tehetetlenül és kétségbeesetten és jajgatva és a borzalomtól megszürcülve és nyelvünket a fájdalomtól összerágjuk.

Mindnyájan azt hittük, hogy a Gonosz majd valamilyen élő emberi és történeti alakban fog megjelenni, sokan még azt is hitték, hogy az egész majd kedvező fordulatot vesz, az Antikrisztus és örültjei észre térnek. De nem törtek meg. Ou metanoésan. Azt senki még csak nem is sejtette, hogy az Antikrisztus nem törhet meg, mert nem élő személy, történeti lényben nem is inkarnálódhat, mert éppen a személytelen és a nemlétező. Hatszázhatvanhat. Nem mintha ebben valami vigasztaló lenne. Sőt. Így még kevésbé fogható meg. Egyáltalán meg se fogható. Az egyetlen, amit tenni lehet, az, amit Henoch tett, nem gyűlölni, hanem szövetségben állni az Úrral. Meg van engedve? Igen. Hajmeresztő, hogy ez most szabad. De szabad. El kell viselni és a szövetséget még szorosabbra venni. Belebújni az Úr ölébe és a boldogtalanokért, akik a fájdalomtól nyelvüket összerágták, de nem törtek meg, imádkozni.

Az Antikrisztus nem térhet meg, mert nem személy s így személyes elhatározása sincs. Sohasem fog testet öltetni és a történetbe nem fog kilépni. Annyiban van jelen és neki csak annyiban van hatalma, sőt fensőbb hatalma (exousia), amennyiben élő emberi lény őt szolgálja és neki meghódol és magában neki helyet és teret enged és amennyiben az élő emberi lény személytelenné és valótlaná. és szellemtelenné válik és sötét lesz és fantaszta és megőrül és lohol. Siess a dúlásra, siess a prédára. Nyomorult, siess, hitvány, bősziült, gonosz, aljas, szerencsétlen szegény bolond. Jaj annak, aki a személytelennek csak mustármagnyi helyet ad, aki odaadja neki akaratát és képzeletét, aki a nemlétezőnek létet ad, aki a sötét semmit magában felébreszti. A sivatag nő és nő, szól Nietzsche, jaj annak, aki magában sivatagot rejteget. Die Wüste wüchsst. Jaj nekünk, mert senki sincs közöttünk, aki magában sivatagot ne őrizne, aki ne adta volna neki el valamijét. Mindnyájan együtt alszunk a rémmel. Megismertük tilos és szentségtörő közvetlenséggel és a megsemmisülést magunkhoz öleltük és mindnyájan, kivétel nélkül ma itt a személytelenség sötét örületében élünk és alszunk. Mind olyanok vagyunk, mint a katona, aki parancsra saját apját lelövi, mert parancsra személyes életünket kikapcsoljuk és meghunyászkodunk és szívtelenek és embertelenek és értelmetlenek és katonák és személytelenek vagyunk, a valóságról lefejtve és elvontan, absztraktul, a sivatagban és meg vagyunk tömve a nemlétezővel, az úgynevezett eszményekkel és hazudunk és át vagyunk szöve a személytelen fogalmak ezreivel és minden második szavunk az, hogy izmus. Nem Izmus. Nem ság és ség. Nem kereszténység. Nem krisztianizmus. Jézus Krisztus személye. Nem istenség. Az Élő Isten. Ahogy Henoch mondta, a hajnal és a harmat gyermeke, aki vele szemtől szemben állott. De mi tömeg vagyunk és publikum és csöcselék és személytelen szöpredék, statisztikai adat vagyunk és ha parancsot kapunk, személyünket kikapcsoljuk, magunkat megszólíthatatlanná tesszük, apánkat lepuffantjuk és a cirkuszban karikákon ugrálunk át a nemlétező néző, az üres színház előtt a várható cukorért és az ostortól reszketve, bár mindnyájan régen tudjuk, hogy nincs néző. Nincs néző és a cirkuszgagató szintiszta örült.

Egészen más feladat lenne, persze, életünkben minden személytelenségi attitűdöt ki-elemezni, például azt, hogy az a bizonyos katona, mikor a puskát apjára ráfogja, miképpen válik személytelenné és hogy a hivatalnok íróasztalánál miképpen kapcsolja ki sze-

mélyét és a tanár a katedrán milyen személytelen és a tudós és a pap a szószéken milyen személytelen és absztrakt és fiktív és őrült és milyen komikus és komédiás és hazug és főképpen milyen megszólíthatatlan és a sajtó és a művészet is milyen fikció, mennyire a publikum (az üres cirkusz) előtt áll és milyen mélyen, mélyen a nihilbe merült és nincsen sehoh. Életünket ez a személytelenségi attitűd egészen kimarta és személytelenül gondolkozunk és érzékelünk és egész mitológiát építettünk, a szcientifizmust, amely a személytelen, Istentől és embertől független világ blöffjét kitalálta. Blöff. Valótlan és hazug és nemlétező. Komolytalan. Hóde hé sophia estin. Antikrisztus nincs és sohasem is fog megszületni. A nemlétező nem lehet létező. De jaj nekünk, – a létező lehet nemlétező. Ez a borzalom. Részleges testetöltésre mindnyájan lehetőséget biztosítunk, amikor a személytelenségi attitűdöt mint hivatalnokok és katonák és tudósok és gondolkozók felvesszük és amikor a prédára és a dúlásra sietünk és fantaszták vagyunk és a sivatag van bennünk. Akkor nemlétezők vagyunk és a halálban vagyunk. Valódiság nélkül. Mert az egyetlen valóság Isten. The divine is only real. Minden egyéb káprázat és nemlétező és örület.

Atyám, bocsásd meg, hogy oly sokáig személytelennek hittelek, pedig te vagy az egyetlen valóság és te vagy a Szellem és az Atya, hallgass meg és ne tedd magad megszólíthatatlanná, hallgass meg e boldogtalanokért és magamért, hogy a fájdalomtól összemart nyelvvel hozzád szólok. Hálát adok neked, amiért megengeded, hogy a megsemmisülés szörnyetegét megismerjem. Én is vele aludtam sötét éjszakákon tilos és káromló ölelésben és magamban a sivatagot tápláltam, mert ez az utolsó idő, amikor a rémet minden léleknek meg kell ismernie és az utolsó tapasztalat, hogy a megsemmisüléssel együtt kell aludni és az Antikrisztust mindenkinek meg kell próbálnia. Nincs út vissza a paradicsomba és nincs kerülő és nincs remény a javulásra. Minél gyorsabban átesni e napokon, hogy a te országod eljöhessen. Nem tiltakozom és nem menekülök és nem választom a könnyebbet és nem térek ki előle. Magamra veszem és köszönöm neked, hogy e nehéz sorsra méltónak találtál. De nézd, Atyám, e gyámoltalanokat, akik nem tudják, mi történik, erősítsd meg az én hangomat, hogy az én szavam mennydörögjön és meghallják azok, akiket a sivatag még nem nyelt el, hogy az Antikrisztusnak helyet ne adjanak és neki meg ne hódoljanak és felébredjenek. Boldogok, akik e végső napokban szenvednek és akiket az irtózat összeráz és akik a rémet nem szolgálják és akik ezt tudják és elviselik, hogy a borzalom meg van engedve, akik nem botránkoznak és nem javítgatnak és nem háborodnak fel és szenvedésükért nem láznak és a tiltakozástól nem vakulnak el és nincsenek megsértve, hanem tudják, ez most szabad és meg van engedve és ki vagyunk adva neki. Jaj nekünk, hogy ez most szabad és reszketünk. De jaj azoknak, hogy ez most szabad és diadalmaskodnak. Nekik a végleges jaj. Nem ellenállni. Nem ellentmondani. Nem szembezállni. Könyörögni a becsapottakért, mert e boldogtalanok áldozatul estek. Engedd meg, Atyám, hogy észre térhessenek. S azok, akik a földet ma igazságtalansággal bemocskolták, az Antikrisztus szolgálói és démonok, Istenhez való hasonlóság nélkül, a személyes lét életszentségének bélyege nélkül. Az életszentség beszennyezése. Amit mi bűnnek hívunk. Erősítsd meg e szavak hatalmát és a tűzözn előtt még legyen türelmed és adj nekik erőt és időt, hogy észre térhessenek. Tedd őket megszólíthatóvá. A léleknek nincs és nem lehet teljes üdve, ha van egy, egyetlenegy, aki elkárhozott. Nincs és nem lehet békéje senkinek, amíg van egy, egyetlenegy, aki szenved. A világ száma betelt. Az utolsó napokhoz értünk, ne hagyd el bennünket a sötétségben és a sivatagban, hogy megláthassuk a te országodat, amen.

IV.

Rariel arkangyal, mint a hagyomány mondja, Ádámnak könyvet adott, Ádám ugyan elásta, de Henoch újra megtalálta. A könyv, héberül sefer, tudást is jelent, mindent, ami be van vésve és maradandó. Ezt a tudást az őskor minden népe ismeri. A héberek Kabbalá-

nak hívták, a hinduk az Upanishadokban őrizték, de ismerték a kínaiak és a kelták és ismerték Mexicoban és Peruban és a Húsvét-szigeteken, az irániak Zarathustrának, a görögök Orpheusnak tulajdonították és reánk is úgy származott, mint orfikus tudás, Isten kezéből való őseredeti értelem,

Amit az evangélium tanít, nem egyéb, mint ennek a tudásnak Isten szájából való egyetemes és végső kinyilatkoztatása. Nem egyéb, mint az elveszett és vissza nem állítható paradicsomi létezés helyett a magasabb lét, Isten országának törvénykönyve. A megváltás. Az őskori tudás az evangélium csírája. Mint a régeiek mondták: logos spermatikos. Az őskori tudás és az evangélium úgy összetartozik, mint a paradicsom és Isten országa. A kezdet és a vég. A kettő között van a bűnbeesés, a kiűzetés, vannak a lázadó angyalok, van az apokalipszis (történet) és az Antikrisztus. A kezdet és a vég az ételszentség helye. A kettő között van a sötét jaj, az ételszentség beszennyezése. Amit bűnnek nevezünk. Az első és az utolsó, a személyes és így a valóságos és így az isteni létezés. A kettő között van a személytelen s így a valótlan és így a nem létező betörése, a megsemmisülés fenyegető veszélye, a lelkek megpróbáltatása. Végül pedig a szétválasztás, diakrysis pneumatón, ahogy János írja: aki üresnek és nemlétezőnek találta, az elveszett és Isten országát csak az látja meg, aki olyan, mint Henoch, a hajnal és a harmat gyermeke, nem gyűlöl, hanem szövetségben áll az Úrral.

Az egész őskornak, az evangélium előtti időben, nincsen lényeges mozzanata, amely Henochhal valamilyen összefüggésben ne lenne. A sötét korszak kezdetén áll. Az első nemzedék pátriárkái után, Ádámtól Jaredig, ő volt az első próféta. A próféta, írja Böhme, Isten országának hangja. Des Reiches Mund. Henochból indul ki a Wunderlinea, az Úrral való szövetség mágikus vonala és ez tart Keresztelő Jánosig. A próféta Isten országának hangja, a szó a sivatagban, a kiáltó szó a pusztában, vagyis Isten szavának megnyilatkozása a nemlétezőben. Isten országa a bűnbeesés után az Úr hangjában elzárva maradt Jézusig, aki a haragot összetörte és az országba való belépést megnyitotta. A próféta ennek a birodalomnak hirdetője.

Henoch ideje óta adatott nekünk az a nyelv, írja Böhme, amelyet Bábel többé nem ért, mert nem méltó, hogy azt megértse. Ez az a nyelv, amelynek számában (kulcsában) a liliumok rózsája kinyílik. Tudjuk, milyen nyelvről van szó. Ez Toth és Zarathustra és Orpheus és Józsaia's nyelve, a tudás, sefer, a bevésés, a logos, az értelem. A liliumok rózsájának nyílása. Lehet ezt mondani másként, mint a legillatosabb szavakkal?

És amikor, szól Böhme, Henoch ideje véget ér, elkövetkezik a legeslegnagyobb vezeklés napja és akkor hiába, hiába, tanács nem lesz többé sehol. Az utolsó mozdulat pedig, hogy az örök természet Első princípiuma, a tűz, a külső természetet elnyeli. Böhme azt jósolja, hogy a nagy vezeklés végén a külső világ Isten haragjában elég. Ehhez mi ma nem értünk. De azok után, amik történtek és azok előtt, amiket látunk, elhiszük. És félünk.

Milyen szánalmas és bárgyú reménykedés, a világ megjavul, a válság szépen elmúlik és a történet (a személytelen izmus) csak úgy magától, tőlünk függetlenül az emberiséget a boldogsággal meg fogja ajándékozni. Könnyezni való baromság. Az elhazudott létezés hülye fantazmagóriája. Reménykedni, ezek után, abban, hogy van embertől és személytől független történet és fejlődés, az Apokalipszis happy endingben végződik. Csak úgy, a személy hozzájárulása és akarata és erőfeszítése és bevetése nélkül.

Idiótának kell lenni, hogy az ember a tőle független változásban, vagy pláne javulásban hinni tudjon, az olyan változásban, amelyben tevékeny része nincs. A jó és az egyre jobb világ nem a személytelen fejlődés eredménye, amelynek kellemes előnye, mint a napfürdőt, élvezni lehet. Az embertől független úgynevezett haladás rémeszményére az összes csibészek azonnal fülüket kezdték hegyezni. Hiszen összes gazságaidat most már nyugodtan űzheted tovább. A világ tőlünk függetlenül halad. Nincsen semmi baj. Hajrá! Éljen a haladás!

Persze nehogy tévedés essék. Van itt valami, nem a személyen kívül (személytelen), hanem a személy fölött. Ez az, amit a keresztény dogma pneuma-nak, Szent Szellemnek

nevez, Spiritus Sanctus, Holy Ghost, Saint Esprit, Heiliger Geist. A pneuma azonban nem személyellenes, hanem személyfölötti. Ami személytelen, az éppen a pneuma megfordítása. És a pneuma mindig az élő emberen és emberben nyilatkozik meg, sohasem tőle függetlenül. Ez most nem az a hely, ahol e nagy és kényes elemzésre alkalom lehetne. De illendő, hogy a személyfölötti Szent Szellemet az antikrisztusi személytelentől az ember elhatárolja s ezzel súlyos és fölösleges félreértésnek elébe vágjon.

Istentől, embertől, szellemtől független valóság nincs. A világ javulása az én javító tevékenységemtől függ. Ezt sehogyse akarják tudomásul venni. Azért van terror, ezért van technokrácia, hivatal és szcientifizmus és ezért a katona saját apját lepuffantja. Ezért kell az Antikrisztusnak eljönnie. A világ megváltoztatását csak a magam megváltoztatása teszi lehetővé. A körülményeknek itt semmi szerepük nincs. Az emberek sötétségén a legjobb szándék is megtörik. Nem tértek észre. Ou metanoésan! A legerősebb módszerek sem használnak. Az Antikrisztusnak el kellett jönnie. Gegonen, mondja János. Megtörtént.

Nehéz. Nagyon nehéz. Az ember ma minden sikert kizárólag annak köszönhet, hogy személyes életét megtagadja és kikapcsolja. Személytelenségi attitűdöt vesz fel és elmegy katonának, hogy mihelyt alkalma nyílik, saját apját lepuffantsa. Nemsokára már nemcsak a siker, de a lélegzés, a kenyér is csak azé lesz, aki személytelenné vált, ami ugyanaz, valótlanná és hazuggá. Önmagát letagadja. Önmagát a létezők sorából kizárja. A személytelen hatalomnak magát át kell adnia. A személy bevetése botrány lesz. Tilos. A felelősség ismeretlen. A játék bűn. Senki nem vállal semmit. Senki nem szól egy szót sem. Az ember megszólíthatatlanná válik. A közösség felbomlik. Ami ugyanaz: a szellem eltűnik. A személyt az egész vonalon kikapcsolják. Szellem? Ki a szellem? A szellem az, akié az első szó. A kezdemény. Aki azzal kezdi, hogy önmagát beveti, felel és vállal és szól. Vagyis valóságos van.

Az Antikrisztus szellemi létezését sohasem nyerhet. Soha személylyé és személyessé nem lehet, hiszen akkor Istenből részt kellene kapnia. Mindig valótlán marad és nemlétező. A nemlétező nem lehet létező. De jaj nekünk, – a létező lehet nemlétező. Ez a borzalom. Az Antikrisztus soha nem realizálódhat. Mindig káprázat marad. Absztrakt és fikatív. Nem lehet szubjektum.

Hatszázhatvanhat. Hatalom, de törvénytelen hatalom. A hatalom eredetileg, Rariel könyve szerint, vagyis Toth és Zarathustra, és Orpheus, végül is az evangélium szerint, a közös életformáló szellem mágikus ereje, siddhi, ahogy a hinduk, exousia, ahogy a görögök mondták és éppen ezért a nagy életszentségek egyik legnagyobbika. A régiak ezért tartották olyan tisztán. Ma, egy idő óta azt mondják, hogy a hatalom gonosz. Macht ist böse. Nem. A hatalom is gonosszá vált, a sötét bömek ezt a életszentséget is beszennyezték. Most felelőtlen és megszólíthatatlan lett, vagyis személytelen lett. Ezért személyellenes és életellenes. Törvénytelen. Vagyis törvényellenes. Hatalom és erőszak ma egy. Egyértelmű azzal, hogy anonim borzalom és kényszer és terror és kötelezővé lett, hogy saját apját alkalomadtán mindenkinek, kivétel nélkül le kell puffantania. Így keletkezett az infernalis rémállam, de még előbb a technokrácia és a hivatal és még előbb a sátáni szcientifizmus, minden személytelen gonosz káprázat és blöff elseje, az Antikrisztus világhatalmi hódító haditervének bázisa és kvintesszenciája. A szcientifizmus nem a tudomány. De amit ma tudománynak neveznek, abban a kezdetek kezdetének tudása, Rariel könyve reménytelenül összenőtt az antikrisztusi aktussal, az élet megrontásával. El kell jönni az időnek, amikor a szellemek szétválasztása (diakrysis pneumatón, ahogy János írja) itt is megtörténik. Az, aki a mai tudományban a világosságot a sötétségtől elválasztja, még nem született meg. És lehet, ez a világ elmúlik anélkül, hogy abban a Bábel nyelvével valaki elválasztaná attól a nyelvtől, amit Böhme úgy mond, hogy ez a liliumok rózsájának nyílása. Lehet ezt mondani másként, mint ezekkel a legillatosabb szavakkal?

A mai tudományban egyelőre és számunkra el- és szétválaszthatatlanul összekötötték a nagy művet, a megváltás művét, Isten országának felépítését, a megváltás megfordításával és paródiájával. Ahogyan egész létezésünk ma, az apokalipszis, felében megváltás, fe-

leben a megváltás megfordítása. Mert csak egyetlen mű van, a megváltás. Aki nem ezt építi, rombol. Henoch tudta. Henoch sokat tudott, mert az Úr Kamasza volt és Matatron, a világ helytartója és a Megváltót még mielőtt az megszületett, látta. Csak egyetlen mű van, a megváltás. Az Antikrisztus az a személytelen hatalom, amely ezt a művet alássa és meg akarja semmisíteni és megfordítani. Mivel ő maga nem inkarnálódhat, tevékenységét azon az emberen keresztül fejt ki, aki neki meghódol és aki őt szolgálja. Mert ki vagyunk neki adva. Neki most fensőbb hatalom adatott (exousia). Az Antikrisztust nem ismerhetem meg, mert nem lény és nem is lehet az. De tevékenységét felismerem arról, hogy a Megváltót örökké meg akarja feszíteni és a megváltást meg akarja fordítani.

A paradicsomot beszennyezte, Isten országát nem fogja tudni összetörni. Ezt a fogadalmat most nekünk, itt, e végső napok örületében az Úr kezébe le kell tennünk.

Az Antikrisztus tevékenysége kellő távlatból nézve travesztia és paródia és így a legnagyobb mértékben komikus. A baj csak az, hogy a rémülettől és a reszketéstől nem tudunk rajta nevetni. A személytelen hatalom megkísérli a megváltást visszacsinálni és az egyetlen művet szétrombolni és a megvalósulást lehetetlenné tenni. Elég ízetlen. Nevetni való. A borzalomnak és a komédiának az a vegyülete, ami egy idő óta az összes, úgynevezett történeti eseményekre annyira jellemző, az irtózat és a fantasztikus bolondság. Meg van engedve. Ki vagyunk neki adva. Minden más megértési kategória szűk és hamis és érvénytelen. Az, ami ma történik, csak eszkatológiai kategóriákkal érthető. Csak így érthető, hogy Hatszázhatvanhat, a szellemtől független, absztrakt létezés, az embertől független történet, Istentől független világ. A személytelen és a személyellenes hatalom. A hivatal és a statisztika és a technokrácia és az erőszak és a hazugság és a szcientifizmus és a rémállam, És éppen ezért az emberi személy hallatlan szenvedése. Léggör, amelyben a márvány megrothad. Íme a bölcsesség.

BÁRDOS LÁSZLÓ VERSEI

Vastüdő

A sóhajlás lehetetlenült

A test kitarja
önző funkcióit.
A gép lihegése
használhatatlan

Másutt a pazarló sóhajok
töprengenek, epednek
munkájuktól függetlenek.

Belőlük lesz a gyerek.

Ez itt a legszűkebbre szabott
ütemek és mozdulatok
színtere.
Az átszemléltetetlen működés
szégyene.